

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/45/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718202052
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Záleská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3718202052.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členov senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu O. Z., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt XXX XX C. XXX, zastúpeného Občianskym združením OPOS, so sídlom A. Hlinku 1084/24A, 914 01 Trenčianska Teplá, IČO 51 147 688, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO 35 792 752, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 3Csp/70/2018-91 zo dňa 4. decembra 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach výroku, v ktorých uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1 890,97 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník, p o t v r d z u j e.

Žalobcovi sa proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku rozsudku uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1 890,97 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu čo do uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia zamietol a rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

2. Žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1 890,97 eur a zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1 000 eur, odôvodnil žalobca tým, že dňa 19.12.2013 uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500038131 a z tejto zmluvy je zjavné, že dlžník - žalobca požiadal veriteľa - žalovaného o poskytnutie úveru za podmienok uvedených v bode 5. zmluvy, pričom iným písmom je vyplnený bod 6. obsahujúci údaje tak ako v bode 5., líši sa však výška RPMN za úver, ktorá bola 67,49 % a ročná úroková sadzba za úver, ktorá bola 20,01 %, predpokladaná RPMN úveru 62,80 % a doplnený bol údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania 5,25 %. Spolu s danou zmluvou bola uzavretá i dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500038131 zo dňa 19.12.2013. Žalobca tvrdil, že v konaní vedenom na tunajšom súde sp.zn.

5Csp/27/2017 sa domáhal okrem iného i vydania bezdôvodného obohatenia, ktorej žalobe ohľadne tohto nároku bolo vyhovené, čo potvrdil rozsudkom aj odvolací súd. V danom konaní žiadal zaplatiť sumu 518,14 eur, nakoľko žalobca čerpal úver vo výške 1 280,36 eur a zaplatil sumu 1 798,50 eur. Po podaní tejto žaloby si žalovaný uplatnil u zamestnávateľa zrážky zo mzdy žalobcu na základe dohody o zrážkach zo mzdy, pričom zamestnávateľ vykonal žalobcovi zrážky zo mzdy v júni 2017 vo výške 700 eur, v júli 2017 vo výške 700 eur, v auguste 2017 vo výške 390,97 eur a v septembri 2017 vo výške 100 eur, spolu 1 890,97 eur. Celkovo žalobca zaplatil žalovanému 3 689,47 eur (1 798,50 eur pred podaním žaloby v konaní sp.zn. 5Csp/27/2017 a 1 890,97 eur po podaní žaloby v konaní sp.zn. 5Csp/27/2017). Poukázal na to, že sa jedná o zmluvu spotrebiteľskú, pričom takto bola posúdená i v konaní sp.zn. 5Csp/27/2017, kde okrem iného bol úver vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov. Okrem toho, výška úrokovej sadzby 70,01% je rozpore s dobrými mravmi. Nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil tým, že žalovaný predložil žalobcovi zmluvu, ktorej podmienky individuálne so žalobcom ako spotrebiteľom nevyjednal a ktorá výrazne zhoršila právne postavenie spotrebiteľa. Navyše, napriek vedenému súdному konaniu, ktorého predmetom bolo aj posúdenie zmluvy o úvere, jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť, predložil žalovaný zamestnávateľovi žalobcu dohodu o zrážkach zo mzdy a žiadal o ich vykonanie, hoci poskytnutý úver bol už čo do istiny splatený. Týmto konaním žalovaného došlo k zníženiu kvality života žalobcu, pričom žalobca bol stále v strese, keď aj napriek tomu, že splatil istinu, zaplatil aj časť nezákonných úrokov. Žalobca si v predchádzajúcom konaní sp.zn. 5Csp/27/2017 úspešne uplatnil porušenie svojho práva ako spotrebiteľa, preto mu vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu, že došlo k porušeniu jeho práv ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa, resp. iných zákonov, ktoré je spôsobilé privodiť mu ujmu ako spotrebiteľovi a tiež aj k reálnej ujme na strane spotrebiteľa aj došlo.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že zo žaloby jednoznačne nevyplýva, že nejde (aspoň v časti) o duplicitné uplatňovanie požiadavky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Časť zo súm, ktoré by mali tvoriť bezdôvodné obohatenie, boli zo mzdy žalobcu zrazené do vydania rozhodnutia v konaní vedenom pod sp.zn. 5Csp/27/2017. Nakoľko v takom prípade by išlo o duplicitné uplatňovanie požiadaviek, hoci o nich existuje už skoršie právoplatné rozhodnutie, potom je dôvodné hovoriť o prekážke rozsúdenej veci ako o neodstrániteľnej podmienke pre konanie o podanej žalobe. K začatiu vykonávania zrážok zo mzdy došlo v čase, kedy nejestvovalo žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by sa týkalo akokoľvek vzťahu medzi žalobcom a žalovaným a v čase skončenia vykonávania zrážok nejestvovalo rovnako žiadne právoplatné rozhodnutie súdu. Žalovaný poprel tvrdenia žalobcu o tom, že úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8500038131 je bezúročný a bez poplatkov. Rozdiel medzi bodom 5. a 6. zmluvy je pritom v údají o RPMN, ktorý sa dohodnúť nedá a ani zákon č. 129/2010 Z. z. dohodu o tomto údají nepredpokladá. Citoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., konkrétne § 2 písmeno i), § 9 ods. 2 písm. l) a poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v rozsudku č. k. 12Co/60/2017-74 zo dňa 31.05.2017. Žalovaný taktiež poprel tvrdenia žalobcu o údajne chýbajúcich obligatórnych náležitostiach. Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy uvedené v článku 7. zmluvných dojednaní. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva doba trvania zmluvy, kde je uvedené, že zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú. Z ustanovenia článku 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Na podporu uvádzaného poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014 - 166. Termín konečnej splatnosti úveru je riadne uvedený a vyplýva aj z oznámenia o schválení úveru, a z uvedeného je zrejмый aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zřejмый, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Poukázal tiež na to, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje

všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybníť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (rozsudok SD EÚ C-42/15, bod 58). Žalovaný tiež poprel tvrdenia žalobcu o absencii výšky, počtu a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko nie je v zmluve výslovne rozpísané, v akej časti zo sumy splátky je splátka istiny, v akej splátka úroku a v akej výške splátka prípadných poplatkov. Citoval z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22.2.2018 sp.zn. 3 Cdo 146/2017 ako i z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III.ÚS 341/07. Žalovaný napadol dôvodnosť nároku na uplatňované finančné zadosťučinenie s poukazom na rozhodnutie IV. ÚS 210/04. Na priznanie žalobcom uplatňovaného nároku (dokonca v danom rozsahu) neexistuje žiadny skutočný a zákonný dôvod. Z tvrdení žalobcu nevyplýva, že by mu bola spôsobená ujma. Existenciu dôvodov, pre ktoré by sa malo poskytnúť finančné zadosťučinenie spochybňuje aj fakt, že k uplatňovaniu tejto požiadavky dochádza s výrazným časovým odstupom. K uplatňovaniu požiadavky na finančné zadosťučinenie, ktoré by podľa tvrdenia žalobcu malo byť satisfakciou za porušenie jeho spotrebiteľských práv, nedošlo v bezprostrednej časovej následnosti po vydaní uvedených rozhodnutí, ale s výrazným časovým odstupom. Žalovaný dodal, že na strane žalobcu nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne zakladala dôvodnosť nároku na finančné zadosťučinenie, a tiež i to, že žalobca si už uplatnil nárok na finančné zadosťučinenie v konaní vedenom Okresným súdom Považská Bystrica sp.zn. 5Csp/27/2017 a v tomto konaní duplicitne žiada o finančné zadosťučinenie. Navrhol, aby súd prvej inštancie žalobu zamietol.

4. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 03.09.2018 (replika) uviedol, že pri podpise zmluvy nevedel, či podpisuje žiadosť o zmluvu o úvere alebo zmluvu o revolvingovom úvere, zo znenia zmluvy nie je zrejmé, či sa jedná o spotrebiteľský úver, ktorý je dobu určitú, alebo o revolvingový úver. Dojednanie výšky úrokov aj napriek prejavu zmluvnej voľnosti účastníkov zmluvy nesmie odporovať dobrým mravom (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/26/11 zo dňa 26.4.2012). Nárok na primerané finančné zadosťučinenie je dôvodný, keďže žalovaný vystavil žalobcu zrážkam zo mzdy. Tento nárok mu plynie z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. To, čo mu bolo spôsobené porušením základných práv je ťažko preukázateľné a niekedy i bežnými slovami neopísateľné - sú to vnútorné pocity, duševné pochody, nehmateľné stavy, ktoré majú jedno spoločné - že ich osoba poškodená vníma negatívne, ako úkorné, útrpné. Výška nemajetkovej ujmy by mala plniť funkciu satisfakčnú, morálnu ale aj sankčnú a mala by byť nástrojom špeciálnej a generálnej prevencie. Žalovaný vystavil žalobcu hrubo nemorálnym a zneužívajúcim zmluvným podmienkam.

5. Žalovaný vo vyjadrení (duplike) zo dňa 26.9.2018 uviedol, že zmluva o revolvingovom úvere je úverovou zmluvou podľa Obchodného zákonníka a vzťahuje sa na ňu zákon č. 129/2010 Z.z. a Občiansky zákonník. Otázka výšky úrokov, ich súladu so zákonom a právnych dôsledkov dohodnutia úrokov odporujúcich zákonu sa preto musí posudzovať v intenciách týchto právnych predpisov. S poukazom na § 502

ods. 1 Obchodného zákonníka uviedol, že táto právna úprava má prednosť pred Občianskym zákonníkom, keďže ide o osobitný druh regulácie záväzku platiť úroky v prípade, ak sú úroky dohodnuté vo výške vyššej než je prípustné na základe alebo podľa zákona, a ide o špeciálnu právnu úpravu pred všeobecnou podľa občianskeho práva. Dôvodil názorom Národnej banky Slovenska, vyjadrenou v oznámení č. 1/2015. Tvrdenie o neplatnosti celej úverovej zmluvy odporuje zákonu aj preto, že v prípade, ak si strany výšku úroku nedohodnú, nejde o neplatnú zmluvu, lebo dlžník by mal platiť len úroky požadované bankami. Posúdenie úverovej zmluvy ako neplatnej neobstojí ani podľa predpisov občianskeho práva, pričom poukázal na ustanovenie § 41 Občianskeho zákonníka. Pri posudzovaní platnosti právneho úkonu sa aplikuje zásada, že má prednosť taký prístup, ktorý ponecháva platný právny úkon aspoň v časti. Ak je súd schopný určiť, že výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi, potom je spôsobilý určiť kde (od akej hodnoty) dochádza k rozporu s dobrými mravmi (rozsudok

Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 311Cdo/45/2013 zo dňa 26. 10. 2015). V súvislosti so zabezpečením splatenia záväzku prostredníctvom zrážok zo mzdy uviedol, že k vzniku dohody o zrážkach zo mzdy došlo v deň vzniku hlavného (zabezpečovaného) záväzku. Každé zabezpečenie záväzkov je viazané vždy na to, že sa uplatňuje v prípade nesplnenia hlavného, zabezpečovaného záväzku. Právna úprava nevymedzuje, kedy je možné uzavrieť zabezpečenie záväzku formou dohody o zrážkach zo mzdy alebo iným spôsobom (rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 24Co/450/2012). Namietal, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by mu vznikla nejaká ujma, alebo že by boli splnené zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

6. Súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného, ktorý svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil. Z vykonaného dokazovania listinami zistil, že žalobca žiadosťou o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500038131 dňa 16.12.2013 požiadal žalovaného ako veriteľa o poskytnutie úveru za podmienok : poskytnutá čiastka úveru/úverový limit 960 eur, splatnosť úveru (počet splátok) 36, mesačná splátka (vrátane úrokov) 54,50 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 1 962 eur, predpokladaná RPMN za úver 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 45,94 %, poskytnutá čiastka revolvingu 549,36 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1 308 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,28 %, ročná úroková sadzba revolvingu 68,44 %. Ako účel čerpania úveru je uvedené zariadenie domácnosti. Žalovaný podpísal žiadosť/zmluvu dňa 19.12.2013 s tým, že v bode 6. doplnil údaje o schválenom revolvingovom úvere nasledovne : poskytnutá čiastka úveru/ úverový limit 960 eur, splatnosť úveru (počet splátok) 36, mesačná splátka (vrátane úrokov) 54,50 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť /t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru/ 1 962 eur, RPMN za úver 67,49 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 45,94 %, poskytnutá čiastka revolvingu:549,36,- eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1 308 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 62,80 %, ročná úroková sadzba revolvingu 68,44 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,25%.

7. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. vyhotovené ako formulár a obsahujúce základné ustanovenia, ustanovenia o uzatvorení zmluvy a čerpaní úveru, celkovej výške úveru a RPMN, revolvingu, úrokoch za poskytnutie úveru a revolvingu, ustanovenia o zabezpečení úveru, prílohách, právach a povinnostiach dlžníka, neuskutočnení revolvingu - výpoveď, započítaní, ďalej obsahujú čestné prehlásenia dlžníka, ustanovenia o oznamovaní a doručovaní, porušení zmluvy, službách, predčasnom splatení úveru a záverečné ustanovenia. V čl. 2. bode 2.1., bode 2.2. a bode 2.3 je uvedené, že zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na predtlačenom formulári veriteľa. Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná dlžníkom je návrhom na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere. Veriteľ je povinný odoslať dlžníkovi oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a 1 rovnopis zmluvy o revolvingovom úvere. Veriteľ poskytne schválenú výšku úveru na účet dlžníka uvedený v zmluve o revolvingovom úvere v deň nadobudnutia účinnosti tejto zmluvy o revolvingovom úvere. Z čl. 4. bode 4.1. vyplýva, že revolving je automatické poskytnutie ďalšieho úveru (peňažných prostriedkov) dlžníkovi vo výške uvedenej v bode 6 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy a oznámenej dlžníkovi v oznámení veriteľa podľa článku 2. ods. 2.2. zmluvy o revolvingovom úvere za podmienok uvedených v zmluve. Podľa čl. 7 bodu 7.1 súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere sú okrem iného oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi podľa čl. 2 ods. 2.2 zmluvy obsahujúce všetky identifikačné údaje schváleného úveru. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500038131 vyplýva, že žalobcovi bola schválená výška úveru 960 eur a schválená výška revolvingu 635,76 eur so splatnosťou 36 mesiacov, pričom dátum splatnosti prvej splátky bol 1.2.2014 a dátum splatnosti poslednej splátky 1.1.2017. Výška mesačnej splátky predstavovala 54,50 eur. RPMN úveru bola v oznámení uvedená 67,49 % a po vykonaní revolvingu 62,80 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 % a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť bola stanovená na 1 962 eur. Ročná úroková sadzba revolvingu bola uvedená 68,44 %.

8. Dňa 19.12.2013 uzavreli strany sporu dohodu o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500038131 na zabezpečenie pohľadávky, ktorú mal žalovaný voči žalobcovi titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500038131.

9. Zo spisu Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 5Csp/27/2017 mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca sa žalobou podanou proti žalovanému, ktorá žaloba došla na súd dňa 16.2.2017, domáhal okrem iného i vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 518,14 eur ako i primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur. Z obsahu žaloby vyplýva, že suma 518,14 eur je rozdielom sumy 1 798,50 eur, ktorú do podania žaloby zaplatil žalovanému a sumy 1 280,36 eur, ktorú sumu reálne od žalovaného titulom úveru vrátane revolvingu čerpal. Rozsudkom č.k. 5Csp/27/2017-48 zo dňa 17.7.2017 súd žalobe žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 518,14 eur a rovnako tak i o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vyhovel. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací rozsudkom č.k. 4Co/334/2017-92 zo dňa 27.3.2018 rozsudok čo do uloženia povinnosti žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 518,14 eur potvrdil a výrok o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur zmenil tak, že žalobu v danej časti zamietol. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že v zmluve o úvere absentuje termín konečnej splatnosti úveru, čo má za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie správne uložil žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 518,14 eur. V súvislosti s uplatneným nárokom na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd uviedol, že tento nárok bol podaný predčasne, keďže rozhodnutie súdu o uložení povinnosti žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie nenadobudlo právoplatnosť, preto nemožno zatiaľ konštatovať, že žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil proti porušiteľovi porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.5.2018.

10. Z listinného dôkazu - priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny za rok 2013 mal súd prvej inštancie preukázané, že priemerná úroková miera pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých v mesiaci 12/2013 na obdobie 1-5 rokov bola 11,02 %, na obdobie nad 5 rokov bola 14,10 %.

11. Zistený skutkový stav právne posúdil súd prvej inštancie podľa § 3 ods. 1, § 39, § 41, § 52 ods. 1 - 4, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. f/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzatvorenia zmluvy, § 497 Obchodného zákonníka a podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade došlo medzi žalobcom ako dlžníkom - spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom - dodávateľom k uzavretiu zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na povahu účastníkov právneho vzťahu je táto zmluva spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. Ide o typovú spotrebiteľskú zmluvu. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Daná zmluva túto charakteristiku spĺňa, žalovaný konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, a keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca ako fyzická osoba konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. že by mu bol poskytnutý úver na výkon zamestnania, povolania, z tohto dôvodu sa považuje za spotrebiteľa. Žalobca nemohol individuálne ovplyvniť jej obsah. Súčasťou úverovej zmluvy sú aj zmluvné dojednania, ktoré rovnako žalobca ovplyvniť nemohol, nakoľko boli taktiež už vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov. Strany sporu uzavreli aj dohodu o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500038131 zo dňa 19.12.2013, ktorá súvisí s úverovou zmluvou.

12. Zmluva o revolvingovom úvere je nepochybne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Tento zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy ustanovoval v § 9 ods. 2 náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V prípade, že by v zmluve absentovala čo i len jedna z náležitostí uvedených v ustanovení § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch, malo by to za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Prakticky by to znamenalo, že dlžník je povinný vrátiť veriteľovi len toľko, koľko mu veriteľ poskytol.

13. Po oboznámení sa s obsahom úverovej zmluvy súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch). V zmluve je uvedený len údaj o splatnosti úveru (počtu splátok) 36. Termín konečnej splatnosti má slúžiť k tomu, aby bol spotrebiteľ v každom prípade osobitne informovaný o konkrétnom termíne (dátume) ukončenia splácania svojho úveru. Podľa názoru súdu prvej inštancie

nestačí uvedenie údaju „splatnosť úveru /počet splátok/: 36, ako to bolo v tomto prípade. Hoci termín konečnej splatnosti (dátum splatnosti poslednej splátky úveru) vyplýva z oznámenia žalovaného o schválení úveru dlžníkovi, súd prvej inštancie poukázal na to, že tento údaj absentuje v návrhu na uzavretie zmluvy, ktorý robil žalobca, a teda zmluva s takouto náležitosťou nebola dohodnutá. Tento údaj žalovaný jednostranne oznámil žalobcovi, a teda nemôže byť ani súčasťou zmluvy. K takému záveru dospel i odvolací súd, keď v rozsudku vydanom v konaní, ktoré žalobca inicioval za účelom vymoženia bezdôvodného obohatenia vo výške 518,14 eur titulom tej istej zmluvy o úvere, uviedol, že „Údaj o konečnej splatnosti úveru má byť uvedený v zmluve konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, na ktoré poukazuje v odvolaní žalovaný, a v ktorom je uvedený termín splatnosti prvej splátky úveru 1.2.2014 a poslednej splátky 1.1.2017, bolo vyhotovené dňa 19.12.2013. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podpísal zmluvu dňa 16.12.2013, t.j. skôr, odvolací súd konštatuje, že v čase, kedy žalobca zmluvu podpísal, nemal vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a poslednej splátky úveru. Oznámenie o schválení úveru dlžníkovi je jednostranný právny úkon žalovaného, nie je podpísané žalobcom, teda právne relevantné je to, čo je uvedené v zmluve ako v dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov zmluvy. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru, je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný. Za daného stavu sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.“

14. Z uvedených dôvodov mal žalovaný právo na vrátenie sumy, ktorú žalobcovi skutočne poskytol. Keďže žalovaný poskytol žalobcovi sumu 1 280,36 eur a žalobca mu vrátil sumu 3 689,47 eur (sumu 1 798,50 eur pred dátumom 16.2.2017, čo je dátum podania žaloby v konaní vedenom na tunajšom súde sp.zn. 5Csp/27/2017, a sumu 1 890,97 eur po dátume 16.2.2017, pričom vzhľadom na obsah žaloby a rozsudkov v konaní sp.zn. 5Csp/27/2017 je zrejmé, že táto suma 1 890,97 eur, resp. ani jej časť neboli predmetom konania o vydanie bezdôvodného obohatenia sp.zn. 5Csp/27/2017), žalovaný sa bezdôvodne obohatil o sumu 1 890,97 eur, ktorá suma predstavuje súčet jednotlivých zrážok zo mzdy, ktoré zamestnávateľ vykonal v prospech žalovaného zo mzdy žalobcu v období 6/2017-9/2017. Túto sumu plnil žalobca žalovanému bez právneho dôvodu.

15. Okrem tohto dôvodu, na základe ktorého má žalobca právo na vrátenie bezdôvodného obohatenia, existuje i druhý dôvod, keď dojednaný úrok ako odplata za poskytnutie úveru je v rozpore s dobrými mravmi. Neprimerane vysoké úroky dojednané pri zmluve o spotrebiteľskom úvere sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa a mravným princípom spoločenského poriadku, a sú v rozpore s dobrými mravmi. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vzhľadom na rozhodujúce okolnosti starostlivo posúdil, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade alebo v rozpore s dobrými mravmi. Pri dojednávaní úrokov zo spotrebiteľského úveru koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje od dlžníka (spotrebiteľa) primeraný úrok, teda primeranú odmenu za užívanie poskytnutej istiny, a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Neodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby veriteľ poskytoval úvery za neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov. Uvedené konštatoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 26.4.2012, sp.zn. 5 Cdo 26/2011, keď uviedol, že neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Podľa priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk zverejnených Národnou bankou Slovenska v mesiaci december 2013 bol pri nových spotrebiteľských úveroch so splatnosťou 1 - 5 rokov priemerný úrok vo výške 11,02 %. Ako vyplynulo z dokazovania, žalovaný poskytol žalobcovi úver za úrok vo výške 70,01 % ročne, resp. revolvingový úver za úrok vo výške 68,44 %, čo predstavuje viac ako 6-násobok priemerných úrokov vyberaných oprávnenými subjektami pri obdobných spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného dôvodu mal súd prvej inštancie za to, že dohodnutá výška úroku z úveru je v rozpore s dobrými mravmi a zmluva je v tejto časti neplatná v zmysle § 39 v spojení s § 41 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu nemá žalobca (správne má byť žalovaný) nárok požadovať za poskytnutie finančných prostriedkov odplatu - úrok, preto aj z tohto

dôvodu vzniklo právo žalobcu na vrátenie bezdôvodného obohatenia v žalovanej výške, keďže sumu, ktorá mu bola zo strany žalovaného poskytnutá, uhradil.

16. Právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká na základe § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., po splnení podmienok, a to že spotrebiteľ ako žalobca uplatní na súde porušenie práv a povinností proti porušiteľovi a zároveň je v tomto konaní úspešný, pričom rozhodnutie súdu je právoplatné (napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/334/2017-92 zo dňa 27.3.2018, resp. č.k. 27Co/32/2018-133 zo dňa 22.5.2018). V súdenom prípade je zrejmé, že žalobca si v konaní vedenom na tunajšom súde sp.zn. 5Csp/27/2017 uplatnil na súde porušenie povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi, keď si uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, v ktorom konaní bol úspešný, nakoľko súd v celom rozsahu vyhovel jeho nároku a rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v rozsahu 518,14 eur. Toto rozhodnutie je právoplatné. Je zrejmé, že sú splnené všetky podmienky uvádzané vyššie, ktorých splnenie je potrebné pre úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia na súde. Vzhľadom k výške sumy, ktorá bola žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia už súdom právoplatne priznaná, s poukazom na výšku primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú žiadal priznať v konaní sp.zn. 5Csp/27/2017 sa súdu prvej inštancie javilo ako primerané priznať žalobcovi v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. sumu 300 eur. Vo zvyšku súd žalobu čo do uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia zamietol. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, a je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere nekonal v súlade so zákonom. Spotrebiteľ nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla a spotrebiteľ sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. Žalobca sa v tomto prípade úspešne domohol svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

17. Podľa názoru súdu prvej inštancie, ak žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že bola podaná predčasne, nejedná sa o res iudicata, teda vec právoplatne rozhodnutú, nakoľko je zrejmé, že uplatnenie nároku vychádza z iných (ďalších) skutočností, ktoré nastali až po pôvodnom právoplatnom rozhodnutí a ktoré predstavujú odstránenie zisteného dôvodu predčasnosti. Takouto ďalšou skutočnosťou je totiž to, že rozhodnutie súdu, ktorým bolo rozhodnuté o porušení povinností zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi, nadobudlo právoplatnosť.

18. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca si síce uplatnil nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 1 000 eur, pričom súd mu priznal sumu 300 eur. Podľa názoru súdu prvej inštancie zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu, o čo v tomto prípade ohľadne tohto nároku išlo. V takom prípade nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu súd aspoň časť žalobou uplatneného nároku priznal. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

19. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorým napadol tie časti výroku rozsudku, v ktorých uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1 890,97 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. S poukazom na výklad SD vo veci C - 42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová, výrok 4 tohto rozsudku a zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 1.5.2018 namietal, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ unijné právo nepozná, čo napokon viedlo v zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť bola zo zákona vylúčená. Ak by táto konečná splatnosť mala byť náležitosťou zmluvy o úvere v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva zmena zákona ani rozhodnutie SD racionálny význam a je potrebné zachovať požiadavku eurokonformného výkladu zákona. S týmto údajom potom nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti a tento údaj nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Rovnako v tejto súvislosti poukázal

žalovaný na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2017, rozhodnutie SD vo veci Pfeiffer C-397/01 až C-403/01, body 115 a 116. Vo vzťahu k vymedzeniu hranice povinnosti eurokonformného výkladu poukázal žalovaný na rozhodnutie SD C-212/04 a C-105/03. Zdôraznil, že je preukázané, že spôsob výkladu vnútroštátneho práva a implementácia smernice 2008/48/ES nebola správna, a nie je možné vyvodzovať záver o protiprávnosti. V spojení s právnym posúdením konečnej splatnosti úveru namietal žalovaný aj skutkové závery súdu prvej inštancie. Uviedol, že uvedenie konečnej splatnosti treba vykladať vo vzájomných súvislostiach (rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014-116). V časti týkajúcej sa primeraného zadosťučinenia žalovaný dôvodil nezákonnosťou rozhodnutia pre nesplnenie a preukázanie podmienok pre jeho priznanie, a tiež pre predčasnosť rozhodnutia. Tvrdil, že systematickým a jazykovým výkladom § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. možno dospieť k záveru, že právo na primerané finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať, ak ako žalobca úspešne uplatnil nárok z porušenia práva a povinnosti, pričom toto úspešné uplatnenie práva musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia. Žalobcom musí byť spotrebiteľ. Právo na priznanie primeraného zadosťučinenia vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon, ak sú plnené podmienky stanovené zákonom. Týmto podmienkami sú, že spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní svoje právo na súde, a to porušenie práva alebo povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi, a že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať, keď je o ňom rozhodnuté. Kým tieto podmienky nie sú naplnené, žiadne právo na primerané zadosťučinenie spotrebiteľ nemá. V čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie neboli tieto podmienky splnené, nakoľko neexistovalo žiadne právoplatné rozhodnutie o porušení ustanovení na ochranu spotrebiteľa a toto neexistuje doposiaľ. Za nesprávne považoval žalovaný spájanie nároku na finančné zadosťučinenie s bezúročnosťou úveru z dôvodu neuvedenia konečnej splatnosti. V rozsudku sa neuvádza aké konkrétne právo určené na ochranu práva spotrebiteľa tým bolo porušené. Ak súd spája uplatnený nárok s tým, že žalovaný predložil dohodu o zrážkach zo mzdy zamestnávateľovi žalobcu, potom žalovaný tvrdí, že tento postup nie je sám o sebe protiprávny a nepredstavuje ani splnenie podmienky porušenia práva na ochranu spotrebiteľa. Občiansky zákonník ako spôsob výkonu práva z dohody o zrážkach zo mzdy predpokladá jej predloženie zamestnávateľovi dlžníka. Samotné zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách (napr. bolestné v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia, nároky podľa zákona č. 514/2003 Z.z.). Požiadavku žalobcu považuje žalovaný za zjavne neprimeranú. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach výroku zmenil a žalobu zamietol.

20. Žalobca prostredníctvom zástupcu vo vyjadrení zo dňa 19.2.2019 poprel tvrdenia žalovaného a uviedol, že odvolanie je nedôvodné. Súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil, že zmluva, ktorá je predmetom konania, je bezúročná a žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Termín konečnej splatnosti nie je jediná náležitosť, ktorá v zmluve absentuje, žalobca opieral svoj nárok aj na nesprávnom uvedení RPMN, ktorá spôsobuje bezúročnosť úveru. Ak súd prvej inštancie oprel odôvodnenie iba o termín konečnej splatnosti úveru, neznamená to, že výška RPMN zostane bez povšimnutia. Je preto nevyhnutné, aby sa odvolací súd dostatočne zaoberal odvolacími dôvodmi žalovaného aj v tomto smere. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie priznal súd prvej inštancie žalobcovi na základe už právoplatného a úspešného konania sp.zn. 5Csp/27/2017. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie správne aplikoval vnútroštátne právne predpisy, dostatočne zisťoval skutkový stav a posúdil sporné tvrdenia. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

21. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

22. Odvolací súd z Obchodného vestníka 248/2018 s dňom vydania 28.12.2018 zistil, že Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 18.12.2018 sp.zn. 22OdK/564/2018 okrem iných vyhlásil konkurz na majetok dlžníka O. Z., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt XXX XX C. XXX, ustanovil správcu L. G. F., so sídlom kancelárie A. XX, XXX XX H., zn.správcu Z vyzval veriteľov dlžníka, aby si svoje pohľadávky prihlásili u správcu, oddlžil dlžníka tak, že zbavil dlžníka všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v tomto konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze a dlhov, ktoré sú z uspokojenia vylúčené. Účinky vyhlásenia konkurzu nastali dňa 29.12.2018. V danom spore má osoba O. Z., na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz, postavenie žalobcu proti žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia a o zaplatenie primeraného finančného zabezpečenia.

23. Podľa § 167b ods. 1 ZKR oprávnenie dlžníka nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu, ako aj konať vo veciach týkajúcich sa tohto majetku vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca koná v mene a na účet dlžníka.

24. Podľa § 167e ods. 1 ZKR ak bol vyhlásený konkurz, súd bez zbytočného odkladu zastaví konanie, v ktorom sa uplatňuje pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze (§ 166a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/7/20180101.html>>) alebo sa považuje za nevymáhateľnú (§ 166b <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/7/20180101.html>>).

25. Podľa § 167h ods. 1 ZKR konkurzu podlieha majetok, ktorý patril dlžníkovi ku dňu vyhlásenia konkurzu. Konkurzu podlieha tiež výťažok získaný správou a speňažením takéhoto majetku.

26. Podľa § 167h ods. 2 ZKR konkurzu podlieha aj majetok, ktorý nadobudol dlžník po vyhlásení konkurzu v dôsledku splnenia povinností správcom po vyhlásení konkurzu v prípadoch podľa § 45a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/7/20180101.html>>.

27. Odvolací súd za aplikácie citovaných zákonných ustanovení zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ZKR) v znení v čase účinkov vyhlásenia konkurzu oddĺžením na majetok žalobcu dospel k názoru, že pre zastavenie tohto súdneho konania nie sú splnené podmienky, nakoľko úpadca má procesné postavenie žalobcu a predmetom konania nie je pohľadávka iného veriteľa voči úpadcovi, ktorú možno uspokojiť iba v konkurze alebo sa považuje za nevymáhateľnú. Dňom 29.12.2018 síce prešlo oprávnenie dlžníka - žalobcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu na správcu, ktorý koná v mene a na účet úpadcu - žalobcu a pohľadávka, ktorú úpadca vymáha v tomto konaní proti žalovanému má majetkovú podstatu (aktíva), avšak o tejto pohľadávke nebolo v čase účinkov vyhlásenia konkurzu nebolo právoplatne rozhodnuté. Ku dňu 29.12.2018 nejde o majetok úpadcu - žalobcu, ktorý mu v čase vyhlásenia konkurzu patril a preto oprávnenie nakladať s týmto majetkom neprešlo na správcu majetku úpadcu Ing. Katarínu Roderovú, i keď táto vyslovila písomný súhlas s pokračovaním v konaní. Na toto súdne konanie sa podľa názoru odvolacieho súdu nevzťahujú ani účinky § 47 ods. 1 a 4 ZKR o prerušení konania z dôvodu, že v prípade vyhlásenia konkurzu podľa štvrtej časti prvej hlavy ZKR (Oddĺženie) podlieha konkurzu iba ten majetok úpadcu, ktorý mu patril v čase vyhlásenia. V konkurze vyhlásenom podľa druhej časti prvej hlavy ZKR ustanovenie § 67 vymedzuje majetok, ktorý podlieha konkurzu nielen ako majetok, ktorý patril úpadcovi v čase vyhlásenia konkurzu, ale aj ako majetok, ktorý úpadca nadobudol počas konkurzu, ako majetok, ktorý zabezpečuje úpadcove záväzky a ako iný majetok, ak to ustanovuje tento zákon. Ustanovenia o konkurze oddĺžením úpadcu - fyzickej osoby sú špeciálnymi ustanoveniami, ktoré neustanovujú inak. Preto použitie ustanovení o konkurze v súvislosti so súhlasom správcu s pokračovaním v konaní, ktorým sa správca stáva účastníkom konania (stranou sporu) namiesto úpadcu, neprichádza za danej situácie v tomto prípade do úvahy a žalobca zostáva naďalej stranou v spore.

28. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

29. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých častiach výroku vo veci samej ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

30. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1

písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

31. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenie Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, účinných v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere, žalobe vyhovel čo do sumy 1 890,97 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a čo do sumy 300 eur titulom priznania primeraného finančného zadosťučinenia. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku a v rámci postupu podľa § 387 ods. 2 CSP uvádza :

32. Základom rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného je aplikácia ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa jasným a zrozumiteľným spôsobom vyjadril k nároku uplatnenému žalobkyňou a k použitej obrane žalovaného, zdôvodnil dôvody, na základe ktorých tento nárok žalobkyňa čiastočne priznal. Pri aplikácii § 387 ods. 2 CSP nie je odvolací súd povinný vo vzťahu k odvolacím dôvodom opätovne zopakovať tie isté skutkové a právne závery, ktoré už vyjadril v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, keď je postačujúce na ne len odkázať (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 350/2009, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005). V súlade s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky dal súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku odpoveď na podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci. Vo vzťahu ku konaniu pred odvolacím súdom a k odôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu je potrebné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 115/2003 z 3. júla 2003, z ktorého vyplýva, že ani odvolací súd nemusí dať odpoveď na každý odvolací dôvod, ale len na ten, ktorý má pre vec podstatný význam. Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/2005 zo 16. marca 2005 „... odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní ...“.

33. Vychádzajúc z obsahu spisu, skutkového stavu zisteného a preukázaného vykonaným dokazovaním, vrátane vyjadrení strán sporu (vyjadrenie žalovaného zo dňa 13.8.2018, vyjadrenie žalobcu zo dňa 3.9.2018, vyjadrenie žalovaného zo dňa 26.9.2018) ako prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany hodnotil odvolací súd v rámci postupu podľa § 387 ods. 3 druhá veta CSP správnosť skutkového a právneho záveru súdu prvej inštancie, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 19.12.2013, ktorá je nepochybne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a v dôsledku tejto absencie sa úver podľa § 11 ods. 1 písm. b/ tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov (odseky 28. - 30. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

34. Odvolací súd konštatuje, že postavenie zmluvných strán pri uzatvorení úverovej zmluvy dňa 19.12.2013, žalobcu spĺňajúceho podmienku spotrebiteľa podľa § 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka a žalovaného spĺňajúceho podmienku dodávateľa podľa § 2 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zakladá posúdenie úverovej zmluvy s charakterom absolútneho obchodného záväzkového vzťahu podľa § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka, ako zmluvy spotrebiteľskej a zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa podľa § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka nemôžu zmluvné podmienky odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka je kogentnou právnou normou. V odseku 2 tohto ustanovenia je obsiahnuté významné výkladové pravidlo týkajúce sa obsahu spotrebiteľských zmlúv, ktorým dochádza k modifikácii

výkladového pravidla podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka a výklad v prospech spotrebiteľa sa uskutoční vždy v prípade nejasných alebo nejednoznačných zmluvných podmienok. Uvedené sa tiež opiera o § 4 ods. 6 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého má spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa so zmluvnými podmienkami pred podpisom zmluvy, ale nemôže ovplyvniť ich obsah a preto je dodávateľ povinný zmluvné podmienky formulovať jasne a zrozumiteľne. Rovnako túto ochranu poskytuje spotrebiteľovi aj § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Preto odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne hodnotil, že právny vzťah strán sporu, ktorý mal byť založený na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500038131, žalobcom podpísanou dňa 16.12.2013 a žalovaným dňa 19.12.2013, je potrebné posudzovať ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý je potrebné aplikovať aj ustanovenia spotrebiteľského práva, predovšetkým § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> a zákona č.129/2010 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>> Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Tento záver súdu prvej inštancie o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným podaným odvolaním nebol popretý ani spochybnený.

35. Formulárová zmluva, akou žiadosť/zmluva v danom prípade je, uvádza vo vzťahu k dobe splatnosti úveru a k termínu konečnej splatnosti splatnosť úveru počet splátok 36, uvedenie konkrétneho termínu absentuje. Podľa bodu 7 zmluvných dojednaní, bod 7.1.g/ „súčasťou tejto zmluvy je príloha č. 7 : Oznámenie veriteľa o schválení úveru Dlužníkovi obsahujúce všetky identifikačné údaje schváleného úveru“. V zmysle zákonnej úpravy spotrebiteľských úverov (zákon č.129/2010 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>> Z.z.) je zrejmé, že údaje vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona č.129/2010 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>> ako náležitosti zmluvy musí zmluva obsahovať v čase jej uzavretia. Spotrebiteľ už pri uzatváraní zmluvy, pred jej podpisom, má právo vedieť podstatné náležitosti zmluvy, okrem iných aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods.2 písm. f/). V danom prípade ale spotrebiteľ takúto vedomosť nemal, zo žiadosti/zmluvy v čase jej podpisu dlžníkom (16.12.2013) táto zákonná náležitosť zmluvy nevyplýva, v listine, ktorú žalobca podpísal táto zákonná náležitosť absentuje. Žalovaný sa nevyjadril/netvrdil v konaní pred súdom prvej inštancie (ústne ani písomne) žiadne skutočnosti k priebehu kontraktačného procesu, najmä k tomu, že to bol práva žalobca ako žiadateľ o úver, kto vyplnil údaje v bode 5. žiadosti/zmluvy o požadovanom revolvingovom úvere a v rámci toho to bol práve žalobca - žiadateľ/spotrebiteľ, ktorý mal dňa 16.12.2013 presnú vedomosť o výške mesačnej splátky, celkovej čiastky, ktorú ako dlžník musí zaplatiť, o predpokladanej výške RPMN za úver v %, o ročnej úrokovej sadzbe v %, o priemernej RPMN za úver v %, o poskytnutej čiastke revolvingu, o celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú ako dlžník musí zaplatiť, o predpokladanej RPMN úveru pri poskytnutí revolvingu v % a o ročnej úrokovej sadzbe revolvingu v % a tieto údaje vyplnil dňa 16.12.2013 rovnako, ako ich dňa 19.12.2013 schválil a vyplnil žalovaný. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 19.12.2013 nemožno považovať za listinu, tvoriacu súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v čase jej podpisu spotrebiteľom, ide iba o jednostranné oznámenie veriteľa vo vzťahu k dlžníkovi a toto nie je súčasťou dvojstranného právneho úkonu strán sporu - žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere. Odvolateľ ani netvrdil, že zmluva/žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. f) obsahuje. Poukaz na oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi v zmysle vyššie uvedeného pre zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia nepostačuje. Odvolací súd oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi vyhodnotil ako jednostranný úkon veriteľa informatívneho charakteru bez právneho účinku na obsah a údaje uvedené v zmluve o úvere.

36. Pokiaľ odvolateľ poukazoval na závery Súdneho dvora Európskej únie najmä vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klara Bíróová a tvrdil, že bezúročný môže byť úver len vtedy, ak absentuje náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa, ktorý definujú iné ukazovatele a to celková čiastka, RPMN a výška úveru, odvolací súd uvádza, že aj v zmysle smernice 2008/48 je veriteľ povinný v dostatočnom predstihu pred tým, ako sa zmluvou o úvere spotrebiteľ zaviazá, poskytnúť spotrebiteľovi na základe podmienok úveru ponúkaných veriteľom a informácií, ktoré spotrebiteľ poskytol, informácie potrebné na porovnanie rôznych ponúk, aby sa spotrebiteľ mohol s dobrou znalosťou rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie. Doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je rovnako informáciou, ktorú je veriteľ povinný v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa. Neurčitý údaj o konečnej splatnosti úveru (alebo

jeho absencia) dlžníkovi neumožňuje poznať všetky podmienky budúceho plnenia z uzavretej zmluvy. Odvolací súd je toho názoru, že dňa 16.12.2013, a rovnako aj dňa 19.12.2013, išlo o skutočnosť, ktorej neuvedenie mohlo spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, pričom rozsahom záväzku treba rozumieť nielen jeho podmienky vo vzťahu k výške, ale podľa názoru odvolacieho súdu aj časové hľadisko trvania tohto záväzku.

37. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať v zmysle písm. f/ dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

38. V zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1.

39. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že predložený návrh zákona „ je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/ EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

40. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

41. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny, eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

42. Odvolací súd rešpektujúc vnútroštátnu právnu úpravu v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpísal žalobca, čím tento vyjadril vôľu byť ňou viazaný, uvádza, že táto právna úprava vyžadovala uvedenie žalovaným namietaného údaju konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru ako výslovné znenie zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 30.4.2018. Absencia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v čase vzniku záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným má za následok podľa § 11 ods. 1 písm. a/ tohto zákona, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

43. Právnym následkom zákonnej sankcie spočívajúcej v bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy je vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré súd prvej inštancie vyčíslil sumou 1 890,97 eur ako rozdiel medzi poskytnutými finančnými prostriedkami žalovaným žalobkyni v sume 1 280,36 eur a vrátenými finančnými prostriedkami žalobkyňou žalovanému 3 689,47 eur so zohľadnením tej výšky plnenia, ktorá nebola predmetom konania o vydanie bezdôvodného obohatenia vedeného pred

Okresným súdom Považská Bystrica sp.zn. 5Csp/27/2017 (odsek 31. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Tento záver, pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia žalovaný v podanom odvolaní nenamietal, namietal záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti úveru. Pokiaľ sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k absencii náležitostí zmluvy v zmysle ustanovenia § 9 ods.2 písm. f/ zákona č.129/2010 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>>, nebol právny a logický dôvod posúdiť výšku bezdôvodného obohatenia inak, ako túto zistil a ustálil súd prvej inštancie. Odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie za právne správne vo vzťahu k vzniku bezdôvodného obohatenia, preto nemá daný odvolací dôvod vo vzťahu k správnosti výšky priznaného nároku, ktorá je v súlade s listinnými dôkazmi obsiahnutými v súdnom spise.

44. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, je toho názoru, že žalobca si svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatňuje v súvislosti s rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 5Csp/27/2017-48 zo dňa 17.7.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/334/2017-92 zo dňa 27.3.2018, v ktorom bol úspešný, keď súd prvej inštancie vyhovel jeho žalobe a žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 518,14 eur. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku jednoznačne vyplýva, že poskytnutý úver na základe zmluvy o revolvingovom úvere pre absenciu náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. je nutné považovať za bezúročný a bezpoplatkový a suma, ktorú žalobca zaplatil nad výšku poskytnutého úveru je bezdôvodným obohatením na strane žalovaného. Predmetnú sumu žalovaný prijal aj napriek tomu, že dohodnuté zmluvné podmienky boli v rozpore so zákonom s následkom podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. V spotrebiteľských vzťahoch určité povinnosti vznikajú aj dodávateľom. Jednou z týchto povinností je i povinnosť upravená v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/>> o ochrane spotrebiteľa. Vychádzajúc z tohto ustanovenia proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde a toto je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným prijatou sumou v čase a za obdobie, ktorá mu nepatrila. Je potrebné dodať, že ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia sa uskutočňuje na základe úvahy súdu, ktorý v predmetnej veci svoje myšlienkové pochody náležite odôvodnil, pričom odvolací súd nemôže bezdôvodne vstúpiť do jeho úvahy.

45. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov dva ku jednej (§ 393 ods. 2 CSP).

46. Mienka člena senátu Mgr. Ivana Kubínyho odlišná od názoru väčšiny v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie sa v písomnom vyhotovení pripája k tomuto rozsudku.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
 - a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
 - b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
 - c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).